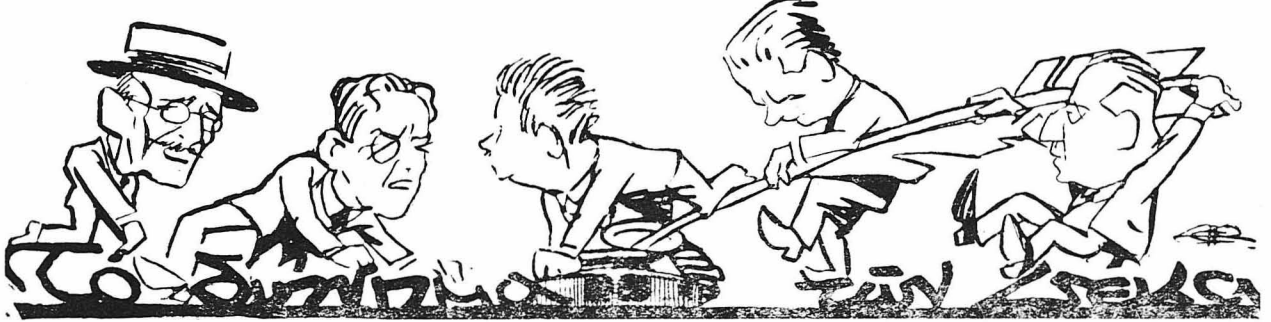

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

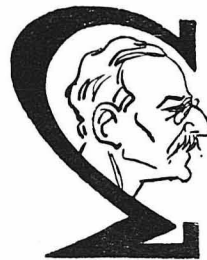
(Συνεχίζουμε και σήμερα το «ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ» το οποίον με τόσων ενδιαφερόν παρακολούθησιν οι αναγνώσται μας. Έγγραφον μέχρι σήμερα οι κ. κ. Στέφ. Λαφνης, Αλιβιζιά Δόφνη, Παύλος Ντράβας, Γ. Δεληγεωργίου και Διον. Κόκκινος. Συνεχίζουσι οι κ. κ. Γ. Ξενόπουλος, και Κώστος Ουράνης. Θα συνεχίσουν άκοιη(ή κ. κ. Π. Παπαχριστοδούλου και Χάρης Σταματίου και θα το τελώσῃ ὁ κ. Νίκ. Λαπαρής).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄν τὴν ἐδημοσίευσαν αὐτοὶ οἱ πατριόφρονες τὴν ἄλλη ἡμέρα, καλὴ φηροῦσα θάξουν στὴν Ἀθήνα. Θὰ γινῶναι τίποτ.

Καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ ὄρατό χεῖρ τῆς Φλώρας, ἄλλως τε, ἀκουμπόσεν στὸν ὄμο του. Τὰ ἀπόκρυφα κυλιότανον στὴν ἀσφαλτο μ' ὄλη τὴν ταχύτητα.

Δ. Κόκκινος

Τὸ μῦθό ὅπου ἐτρογῶν κα' ἐπιναρ ἐθνημότατα, — οἱ ἄλλοι δηλαδή — ὁ Λάμπης Ἀστονὸς ἔκλαρε ἀδάκρυτα τὰ χιλιάδικά του, κῆτταζε τὴ θάλασσα καὶ θνημόταν πως εἶν εἶχε πιά τὸ δαναΐωμα νὰ γράφῃ.

«Χαμένος ἀνθρώπος! Ἐἶπε. Δοῦμα τίποτα. Λήθημα τίποτα. Ποίημα τίποτα. Τί μοῦ μένει; Ὁ θάνατος.»

Ἄξαρτα ὅμως φώναζε, μὲ τὸ νοῦ του πάντα: — Ὁχι, ὄχι! Ἄς μοῦ μένει μόνο ὁ θάνατος! Μοῦ μένει καί... τὸ χρονογράφημα. Αὐτὸ ἐξέλασαν γὰρ τὸ βάλουν στὴν Ἀθήνα. Λοιπόν, ζήτω τὸ χρονογράφημα! Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γράφω ἀπ' αὐτὰ. Κι' ἄλλα θὰ τὰ κάνω σὰν περὶ ποιήματα, ἄλλα σὰν διηγήματα, ἄλλα σὰν δράματα, κα' εἶσι θὰ ζεῦθναίμου. Ἄν βαρύνουσι! Τίποτα δὲν ἐγάθηξε! Τὸ χρονογράφημα, φίλε μου, εἶνε ὁ Πρωτεύς. Ἄπ' ὄλα γινεται!

Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ ξανάφρε ὄλη τὴν εὐθυμία. Ἄν ἔκλαρε πιά τὰ χιλιάδικά του. Καὶ πευσσότερο ἀπὸ τὴ θάλασσα, κῆτταζε τώρα τὴ φλόγα.

Τὸ ἄμορφη ποῦ ἦταν! Τὸ φηροῦσι τὴν εἶχε ἀνάγει καὶ τὰ κοκκινοομεῖνα τῆς μαγονιάκια λὲς καὶ γίνονταν φίλια. Μιά στιγμή τῆς, εἶπε χαϊδευτικά:

- Ἀχ, κροῖα κ ρ ὄ χ ι ρ α! αὐτὰ λοιπόν μοῦ κάνετε οὐς!
- Πρὸς τὸ καλό σας, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ μ' ἐτοιμότητα.
- Νομίζετε;
- Μὰ βεβαίωτα!
- Καὶ γιατί, οὐς παρακαλῶ;
- Γιατί... γλυτώσατε ἀπὸ τὰ μαζιλιάσια ποῦ θὰ τρώγατε.
- Τὸ δοῦμα μου θέλετε νὰ πῆτε;...
- Ἄμ' τί ἄλλο; (Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε σύμφωνοι, ὅτι θὰ μαζιλιοοῦνταν. Ἀπορῶ ὅμως μαζί σας. Τί τὰ θέλετε αὐτὰ;
- Ποιὰ, δεσποινίς;
- Τὰ ἔργα! Τὶ ἀνάγκη ἔχετε οὐς; Νέος εἶσατε, ἄμορφος εἶσατε, παράδες ἔχετε. Ἄν χαιροῦσατε καλλίτερα τὴν ζωὴ σας;
- (Ὅ ἄλλοι, μεθυνομένο πιά, ἔκαναν τόσο θόρυβο, ὥστε ἡ Φλώρα κα' ὁ Λάμπης μπουσοῦσαν νὰ μιλῶν, καὶ ἀσχετὰ διηγάτα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκοιῖν κανέναν.

- Κι' ἡ δόξα λοιπόν; γνήσιος κςίνος.
- Ἰ, ἡ δόξα! ἔκαμε ἡ Φλώρα μ' ἕνα χαριτωμένο μωρογράμμο.
- Καὶ πρῶτα - πρῶτα καθὼς λένε τοιλάμιον οἱ ἠθοποιοί, δὲν θὰ τὴν ἐφθάνατε ποτε. Ἐπειτα, μήπως εἶνε μόνο ἡ δόξα; Ἡ ζωὴ προσφῆρε ἄλλα πράγματα, πολλὰ, ἀνόητα...
- Παραδειγμάτος; γάψῃ.
- Ἄν ἔξω... γνήσιος ἡ μικρῆ.
- Καὶ τὸν κοίταξε τρυφερὰ καὶ ἐκφραστικὰ στὰ μάτια.
- Τὸν ἔρωτα εἰ! εἶπεν ὁ Λάμπης.
- Τὸ πρῶτό; εἶπε ἡ Φλώρα.
- Τὸ ἔξω κ' ἐγώ... ἔχετε δίκην... ὁ ἔρωτς εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὴ δόξα.
- Κι' ἀπὸ κάθε τί!
- Μὴ θὰ τὸν ἔφτανι κα' αὐτόν... πῶ ἐύκολ' ἀπὸ τὴ δόξα;...
- Ἐοῖς θὰ ἔξωτες καλύτερα. Ἄν ἀγαπήσατε ποτε; Ἄν ἀγαπήθηκατε;
- Ποτέ!
- Μὴ γελᾶτε...
- Σὰς δοκίμομαι!
- Περὶ ὅτου!

— Μὰ βόισκετε... ὅτι ἔχω τὰ προσόντα. γὰρ ἡ ἀγαπήθῃ; Ὁ ἔκαμε μόνο ἡ Φλώρα.

Καὶ τὸν κοίταξε πάλι τρυφερὰ κα' ἐκφραστικὰ στὰ μάτια. «Θαυμάσια! φώναζε τότε μέσα του ὁ Λάμπης. Ἄν ἔχω μόνο τὸ χρονογράφημα. Ἔγω καὶ τὴ Φλώρα!»

Κι' ἄρχος νὰ εὐλογῇ ἀληθινὰ τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποῦ οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Ἀμορῶ ἀεφῆθησαν νὰ τοῦ παῖξουν ἐκείνο τὸ παιχνίδι.

— Καλῆτερο! αὐτὸ, οὐλλογῶνται, παρὰ ἂν μοῦ ἔπαιζαν τὸ δοῦμα!

Ἄξαρτα ἀντέβηκε κατὶ ποῦ οὐτε ὁ Λάμπης τὸ περιμένε οὐτε ἴσως κανέναν ἄλλο ἀπὸ τὴν παρῶν:

Ἐφθῶσε καὶ ἕνα μικρὸ ἀπόκρυφτό ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πῆδηξε ἀπ' αὐτὸ ἕνας νέος ποῦ φανόταν καταθυμωμένος, ἔτροξε ἴσα στὴ Φλώρα, σιάνηξε μπρὸς τῆς ἀπειλητικῶς, καὶ τῆς φώναζε:

— Ἄ! ἔδω μοῦ εἶσαι;...

Κι' ἐκροαντοβόλησε μ' ἕνα βέβημα τὸ Λάμπη.

Γρηγ. Ξενόπουλος

Ἡ περιπέτεια, θεῖ μου, τὶ περιπέτεια!... Ὅση φαντασία κα' ἂν εἶχε ὁ Λάμπης θὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἕνας περιπατοῦς στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν καὶ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1927 μπουσοῦσε νὰ ἔχῃ ὡς συνέχεια τόσα προσόδεα συμβῆματα.

— Ἄν εἶνε δυνατὸ, οὐκέρθηξε ὁ φτωχὸς ἀνθρώπος. Θα ὄνειροῦμαι ἀκόμα. Θὰ ἔφαγα πολὺ καὶ γι' αὐτὸ βλέπω ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἐμφύλιτες. Ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐξήργει...

Κι' ἔτριψε δύο - τρεῖς φορές τὰ μάτια του νὰ συνέλληθῃ.

Ὅταν ξανασῆκωσε ὅμως τὸ βλέμμα του με τὴν κορυφὴ ἐλλίδα ὅτι πιθανὸς νὰ εἶχαν ὄλοι γύρω του ἐξαφανισθῆ καὶ νὰ βροσκότανε μέσα στοὺς τέσσαρες τοίχους τοῦ

δοματίου ὅπου φιλοξενότανε, εἶδε μπουσῶτὶ του τὸν ἰσοαριθμῆτα ὁ ὁποῖος εἶχε ἀσπάζει ἐν τῷ μεταξῶν τὴ Φλώρα ἀπὸ τὸ μπουσῶτο καὶ τὴν ἔσπευε βίαια πρὸς τὸ ἀποκρύφτό του.

Σὰν ἀστορατῆ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Λάμπη ποῖα στήση ἔπορευε νὰ τηροῖ.

— Μοῦ ἀντέβησαν ὡς τὴν ὥρα τὰ πῶ καταληκτικὰ πράγματα, εἶπε μέσα του μ' ἕνα τόνο ἠρωικό. Ἄς φανῶ κα' ἐγὼ μιά φορὰ εἰς τὸ ἔργος τοῦς.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ φτάνοντας μὲ μιά δρασκελιά τὸν ἀπαγορῶ, τοῦ ἔβρισε τὸ χεῖρ στὸν ὄμο καὶ τὸν ῥώτησε, ἀγορευτικά ὅσο μπουσοῦσε περισσότερο τὴ φωνὴ του:

— Ποῦ τὸ πᾶς τὸ κοίτισι;

Ὁ ἀπαγορῆς σταμάτησε νὰ σέρη τὴ Φλώρα ὡς ἔδμα σὸ βομῶ ἀρχαῖας θνοῖας καὶ κῆτταζε τὸ Λάμπη ἐβρόντητος—ὡς τὰ εἶχε δεχτεῖ ἕνα τοῦβλο σὸ κεφάλι.

— Ἄς μοῦ λὲς, ποῖος εἶσαι σὺ ποῦ ἐπεμβαινεῖς; ἔκαμε μὲ φωνὴ ἀγορευτικῆ ἀκόμα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε δική μου; εἶνε ἡ ἐρωμένη μου, ζεῖ ἠπὸ τὴ στέγη μου! Ἔχω ὄλα τὰ δικαιώματα!

— Ὅσοι ἀδίκησε κα' ἂν εἶνε τὰ δικαιώματά σας ἔκανέ ἀκόμα πῶ ἀγορευτικῆ ὁ Λάμπης (γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος ὁ ἴδιος), δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ φρεσθε μ' αὐτὸ τὸν βάρβαρο τρόπο πρὸς μίαν γυναῖκα. Ἐνὰ ἀοιθένης ὄν...

Ὁ Λάμπης ἦτο ὑπέροχος. Οὐτε αὐτοὶ οἱ συγγραφῆς του θὰ τὸν ἀνεγνώριζαν ἂν τὸν ἐβλέπαν στὴ στήσι ἐκείνη, προσφῆροτα τὰ λόγια ἐκείνα. Ἦτο θνοῖος καὶ μεγαλοπροετής, εἶσι καθὼς τὰ μάτια του ἐβγαίζαν φλόγες καὶ τὰ μαλλιά του ἀνεμίζονταν ἀπὸ τὸν φαληρικὸν ἀέρα καὶ τὸ κορμὶ του ἦτον ὄλο τεταμένο σὰν μίαν στενωρία διαμαρτυροῦσά τὸν πολιτισμὸν κατὰ τῆς βαρβαρότητος.

Μία φάπα ὅμως καταφροῦσιτῶ με ἀκοίρειαν καὶ βαρύτητα πελέκωσε, ἔκαμε τὸν Λάμπη νὰ τοικλίση.

— Ἄτιμε! ἐφώναξε ὁ Λάμπης μὲ τὸν τόνον Μαρίκα, Κοτοπούλη εἰς τὰ δοῦματα τοῦ Μπερονταῖν.

Ὁ Λάμπης δὲν ἦτο γενναῖος. Ὑπᾶρχον ὅμως στιγμῆς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἡ συνάκτις τῆς λογικῆς ἀπὸ ἕνα ἀπροσδόκητον καὶ βαρὺ ποισιατικὸν (καὶ τὶ πλέον ἀπροσδόκητον καὶ βαρύτερον ἀπὸ τὴν φάπα ποῦ εἶχε λάβει;) κάνουν τὸν ἀνθρώπον νὰ μὴ οὐκῆκεται πιά τίποτα. Ἐξάλλος ὁ Λάμπης ἔκανε μιά στροφῆν, ἔτρωσε ἀστορατῶς τὸ χεῖρ του εἰς τὴν τσέπη ἑνὸς τῶν ἠθοποιδῶν οἱ ὁποῖοι παρακολούθησαν κατάπληκτοι τὴ σκηρῆ. (Ἄκολουθεῖ)

